

အင်္ဂလန်ခရီး မပြီးသေးပါ (၂၃) အရှင်ဉာဏိက

အင်္ဂလန်ခရီးစဉ်တလျှောက် ရောက်ခဲ့တဲ့နေရာ တော်တော်များများကို မှတ်တမ်းရေးဖြစ်ခဲ့တာ ဆောင်းပါး (၂၂) ပုဒ်တောင် ရှိသွားပြီ။ ကိုယ့်အတွေ့အကြုံတွေကို အများနဲ့လည်းမျှ ဝေချင်တာနဲ့ ရေးပြီးသမျှကို ဝက်ဘဆိုက်မှာ တင်ဖြစ်တယ်။ တော်တော်များဖတ်ဖြစ်ကြတယ် ထင်ပါရဲ့။ အင်္ဂလန်အကြောင်း ဖတ်ရတယ်။ အင်္ဂလန်မှာတော်တော်ပျော်ခဲ့ဟန်ထင်တယ်။ ဘယ်တုန်းကပြန်ရောက်သလဲ စသဖြင့်မေးကြတာနဲ့ မကြာခဏ တွေ့ရတယ်။ ဆက်ပြီးရေးပါဦးလို့ အားပေးကြ၊ တောင်းဆိုကြသူတွေလည်း မနည်းလှဘူး။ အင်္ဂလန်အကြောင်း ဖတ်ဖြစ်တဲ့ သူအများစုက နှစ်သက်သဘောကျကြောင်းလည်း ပြောကြတယ်။

အချို့ကတော့ အင်္ဂလန် အကြောင်းဆောင်းပါးတွေကိုဖတ်ပြီး အင်္ဂလန်သွားလိုစိတ်ဖြစ်မိတယ်တဲ့။ အချို့ကတော့လည်း တစ်မျိုး။ ရောက်တဲ့နေရာတွေအကြောင်းကို ပြည့်ပြည့်စုံစုံရေးထားတော့ကိုယ်သွားနေစရာ မလိုတော့ဘူး။ ကိုယ်တိုင်ရောက်သွားသလိုဖြစ်သွားတယ်တဲ့။ စာဖတ်ကြတာခြင်းအတူတူပေမယ့် ခံယူပုံခြင်းက မတူကြဖူးလေ။ စာဖတ်သူဖက်က ခံယူပုံခြင်း ကွဲပြားပေမယ့် နှစ်သက်ပါတယ်ဆိုတဲ့ အဓိပ္ပါယ်ပဲထွက်လို့ ရေးသူဖက်ကကြည့်

လျင်တော့ ဝမ်းသာစရာ တစ်မျိုးတည်းသာပါ။

ဆောင်းပါးတွေဖတ်ဖြစ်သူတွေထဲမှာ ရှိတ်စပီးယားမြို့လေးအကြောင်း ရေးခဲ့တာကို စိတ်ဝင်စားကြောင်း အပြောများကြတာကို သတိပြုမိတယ်။ ကိုယ်ကိုယ်တိုင်လည်းပဲ ရှိတ်စပီးယားမြို့လေးကို အရမ်းသဘောကျခဲ့တာလေ။ ကိုယ်သဘောကျတဲ့အကြောင်း ရေးခဲ့တာမို့ ဖတ်သူတွေလည်း ပိုပြီးသဘောကျစရာ ဖြစ်သွားတာလည်း ဖြစ်နိုင်တာပါပဲ။ ဒါမှမဟုတ် ရှိတ်စပီးယားအကြောင်းကို အရင်ကတည်းက ကြားဖူး၊ သူ့စာတွေကိုလည်း ဖတ်ဖူးကြလို့ ရှိတ်စပီးယားနဲ့ ရင်းနှီးနေတဲ့တာကြောင့်လည်းပဲ ဖြစ်နိုင်တာပါပဲ။ ရှိတ်စပီးယားမြို့အကြောင်းဖတ်ပြီး အခွင့်သာလျင် စတုရက်ဖို့အပ်ပွန်အေဗွန်မြို့လေးကို အရောက်သွားဦးမယ်လို့ ဆိုသူလည်းရှိရဲ့။ တချို့ကတော့ နောက်တစ်ခေါက်သွားဖြစ်လျင် ခေါ်ပါဦးတဲ့။ အင်း၊ ဒါကတော့ စဉ်းစားရဦးမယ့် အချက်ပေါ့လေ။

အရာဝတ္ထုတစ်ခု၊ မြင်ကွင်းတစ်ခုတည်းပေမယ့် အဲဒီမြင်စရာ မြင်ကွင်းကို မြင်ပုံခြင်းတော့ တစ်ဦးနဲ့တစ်ဦး မတူနိုင်ပါဘူး။ ကြည့်သူရဲ့ မနောဓာတ်ခံမှာ ရှိနေတဲ့အသိဉာဏ်တို့၊ ဘယ်ဂျူထောင့်က ဘယ်ပုံစံနဲ့ ဘယ်လိုကြည့်တယ်စတာတွေကလည်း မြင်ပုံခြင်း ကွာခြားစေနိုင်တယ် မဟုတ်လား။ မြင်ပုံခြင်း တူတယ်ထားဦး။ မြင်တာကိုအမှီပြုပြီး ခံစားမှုခြင်း တူနိုင်ဖို့ကတော့ ခက်ခဲမှာပါ။ ဘယ်လိုစိတ်ဓာတ်အခံနဲ့ ခံစားမလဲ။ နူးညံ့တဲ့စိတ်ဓာတ်အခံနဲ့ ခံစားမလား။ ကြမ်းတမ်းခက်မာတဲ့ စိတ်ဓာတ်အခံနဲ့ ခံစားမလား။ စိတ်ထားအခံတွေ ကွဲပြားရင် ကွဲပြားသလောက် ခံစားပုံတွေလည်း ကွဲပြားသွားမှာပေါ့။ မြင်ပုံခြင်းတူ၊ ခံစားပုံခြင်း တူတယ်ထားဦး။ ခံစားမှုကို အခြေပြုပြီး ပြန်လည်တုံ့ပြန်ရာမှာ တူနိုင်ဖို့ကတော့ ပို၍ပို၍ပင် ခက်ခဲတဲ့ အရာမျိုးရယ်ပါ။

ကိုယ်ကတော့ ကိုယ်သွားခဲ့တဲ့ အင်္ဂလန်ခရီးစဉ်ကို ကိုယ်မြင်သလို ခံစားကာ စာရေးခြင်းနဲ့ ဖော်ထုတ် တုံ့ပြန်လိုက် တယ်။ စာဖတ်သူတွေထဲက တစ်ယောက်ကပြောတယ်။ အင်္ဂလန်အကြောင်းက အကောင်းတွေချည်း။ အဆိုတွေကို လည်း ပြောပါဦးတဲ့။ သူကသိပ်ပြီး ဆိုးတဲ့အကြောင်း ကြားလိုတယ်ထင်ပါရဲ့။ လောကကြီးထဲမှာ နေ့စဉ်တွေ့မြင်ကြား သိနေရတဲ့ အဆိုသတင်းတွေ၊ ခံစားနေရတဲ့ အဆိုတွေနဲ့ သူ့မှာမကျေနပ်နိုင်၊ အားမရနိုင် ဖြစ်နေထင်ပါ။ ‘ရေးခဲ့တဲ့ ဆောင်းပါးတွေထဲမှာ အကောင်းတွေချည်း၊ သာယာဖွယ်တွေချည်းသာလို့ မြင်တယ်ဆိုလျင်တော့ ကိုယ်က အဆို တွေကို မမြင်ပဲ အကောင်းတွေချည်းကိုသာ အကောင်းစိတ်နဲ့မြင်ပြီး အကောင်းဆုံးတုံ့ပြန်တယ်လို့သာ မှတ်လိုက် ပေါ့’ လို့ သူ့ကို ပြန်ပြောလိုက်ပါတယ်။

အဆိုတွေကိုကြားချင်တဲ့ စာဖတ်သူ သူ့အတွက် အဆိုတွေ မပြောပြနိုင်တဲ့ ကိုယ့်ကိုယ်သာ ခွင့်လွှတ်ပါလို့ ပြောရ တော့မလို့။ ခုလည်း ကိုယ့်အကောင်းစိတ်ဓာတ်ခံက မဆုံးသေးဘူးလေ။ ဒီနေ့ပဲ အင်္ဂလန်မှာရှိက်လာတဲ့ ဓာတ်ပုံတွေ ထဲက ပုံအချို့ကို ပြန်ကြည့်ဖြစ်တယ်။ ဒီဓာတ်ပုံတွေကို ကိုယ့်ခရီးစဉ်တစ်လျှောက်လုံး အဓိက ကူညီလိုက်ပို့ပေးခဲ့တဲ့ လန်ဒန် ဝိဟာရမှာ သီတင်းသုံးနေတဲ့ ဆရာတော်အရှင် တောသနက လူကြုံနဲ့လှန်းပို့လိုက်တာ။ **Strafford up on Avon** ဆိုတဲ့ ရှိတ်စပီးယား မွေးဖွားရာမြို့လေးမှာ ရိုက်ခဲ့တဲ့ပုံတွေက အများစု။

မှတ်မှတ်ရရ။ ရှိတ်စပီးယားမြို့လေးကို ရောက် သွားခဲ့တဲ့နေ့မှာပဲ ကိုယ့်ကင်မရာထဲမှာပါတဲ့ မင်မိုရီကဒ်က ကုန်သွားလို့ ကိုယ့်ကင်မရာနဲ့ ပုံ နည်းနည်းသာ ရိုက်နိုင်ခဲ့တယ်လေ။ အရေးပေါ် ၄ ဂစ်ရိုတဲ့ မင်မိုရီကဒ်တစ်ကဒ် ဝယ်ခဲ့တယ်။ ဒါ ပေမယ့် ကိုယ့်ကင်မရာက ဟောင်းနေတော့ ၄ ဂစ်ရိုတဲ့ မင်မိုရီကဒ်ကို လက်မခံဘူးနိုင်ဘူး လေ။ ကံအားလျော်စွာ လိုက်ပို့ပေးတဲ့ ဓာတ်ပုံ ဝါသနာရှင် ဒကာလေးကိုရန်ရှင်းဦးက သူ့ကင် မရာနဲ့ မှတ်တမ်း တင်ထားပေးလို့သာ ပုံအချို့ ရခဲ့တာ။ သူ့ဆီကနေ အဲဒီပုံတွေကို **USB**

ဒရိုက်ထဲ ကူးယူထားခဲ့တာ။ ဖြစ်ချင်တော့ အဲဒီကူးယူထားတဲ့ **USB** ဒရိုက်ကို လန်ဒန် မှာ မေ့ဖြစ်အောင်ကိုပဲ မေ့ပစ်ထားခဲ့တာလေ။ အဲဒီပုံတွေကို လန်ဒန်ကနေ ပို့ပေးလိုက်တာ။ ချပုန်ကြည့်ရတော့ မြင်ကွင်းက အသစ်လို ပြန်ဖြစ်သွားတယ်။ အသစ်ပြန်မြင်ရသလိုဆို တော့ ခံစားမှုလည်း အသစ်ဖြစ်ရပြန်တာပေါ့။ ကြည့်နူးစရာ ခံစားမှုဆိုတော့ ဘယ်နှစ်ကြိမ်၊ ဘယ်နှခါ၊ ဘယ်လောက်ကြာကြာ၊ ပြန်လည် ကာ၊ ခံစား၊ ခံစား၊ ညည်းငွေပင်ပန်းတယ် မရှိ ဘူးလေ။ ကြည့်နူးငြိမ်းချမ်းလှပမှုဆိုတာက ထာဝစဉ် ရှင်သန်နေသင့်တဲ့ အရာမျိုးပဲဟာ။ လူသားတိုင်းခံစားသင့်တဲ့ အရာမျိုးပဲဟာ။

‘ဓာတ်ပုံတစ်ပုံဟာ စကားလုံးတစ်ထောင်ထက် ပိုထိရောက်တယ်’ လို့ဆိုကြတာ ဟုတ်ပေသားလို့ လက်ခံလိုက်ပါ တယ်။ လှေလေးတွေ၊ မော်တော်ငယ်လေးတွေစီးပြီး စတုရက်ပို့အပ်ပွန်အေဗွန်မြို့လေးရဲ့ အလယ်ကဖြတ်စီးနေတဲ့ အေ ဗွန်မြစ်လေးအတွင်းမှာ အပန်းဖြေနေကြသူတွေရဲ့ အပျော်မျက်နှာတွေ။ နှစ်၊ ရာပေါင်းများစွာ ရှည်ကြာညောင်းခဲ့ပေ

မယ့် အဟောင်း အကောင်း ပကတိအတိုင်းရှိနေသေးတဲ့ ရှိတ်စပီးယားမြို့လေးအတွင်းက ရှေးဟောင်းလူနေအိမ် အဆောက်အဦတွေရယ်။ ဂန္ထဝင်မြို့လေးအတွင်းက ဂန္ထဝင်လမ်းမများပေါ်မှာ ကူးလူးသွားလာရင်း ရှိတ်စပီးယားဝိညာဉ် လိုက်ဖမ်းနေကြတဲ့ ဂန္ထဝင်တူးဖော်ရေးသမားများရဲ့ ပီတိမျက်နှာတွေရယ်က ပုံတွေကို ပြန်လည်ကြည့်နေမိတဲ့ ကိုယ့် ကိုယ်တောင်မှပဲ အပျော်တွေကူးစက်လာသလို ပြန်လည်ခံစားမိပါတယ်။

နွေတနေ့ရဲ့ နေညိုညချမ်းအချိန်လေးမှာ သာယာမှုပေါင်း စုံညီညာနဲ့ လှချင်တိုင်းလှနေတဲ့ ရှိတ်စပီးယားမြို့လေးကို ကံကောင်းလှစွာ ရောက်ခဲ့ရတဲ့ခရီးဟာ တကယ်တော့လည်း ခုလိုဓာတ်ပုံတွေ ပြန်လည်မြင်မတွေ့ရပေမယ့်လည်း အစဉ်ထာဝရ ဘယ်အခါမှ မေ့ဖျောက်လို့ ရနိုင်မှာမျိုးတော့လည်း မဟုတ်ပါဘူး။

ရှိတ်စပီးယားမြို့လေးကို ရောက်ခဲ့စဉ်က အိပ်မက်မြို့ကလေးထဲ ရောက်နေသလို ခံစားမိခဲ့တာ။ ပုံတွေကို ခုပြန်မြင်ရ ပြန်တော့ အင်း၊ ရှိတ်စပီးယားမြို့လေးကို ကိုယ်ရောက်ခဲ့တာ တကယ်များမှရော ဟုတ်ပါလေစလို့တောင် ပြန်လည် သံသယ ဖြစ်မိရပြန်ပါတယ်။ တကယ့်ကိုပါ။ မြို့လေးက လှပလှနိုင်လွန်းလှတယ်။ ခမ်းနားလို့ ထယ်ဝါတာမဟုတ်။ သစ်လွင်လို့ တောက်ပတာ မဟုတ်။ ဆန်းကြယ်လို့ လှပတာမျိုးမဟုတ်ပဲ ငြိမ်းချမ်းသိမ်မွေ့စွာ၊ တည်ငြိမ်အေးဆေးစွာ ဣန္ဒြေရလေးနဲ့ ကျက်သရေရှိရှိ လှနေလိုက် တာ။ ကမ္ဘာကျော် စာရေးဆရာကြီး တစ်ဦး မွေးဖွားရာမြို့။ နေထိုင်ရာမြို့။ ကွယ်လွန်ရာမြို့။ ဒီမြို့လေးရဲ့ အနုပညာဆန်ဆန်လေး လှနေ တာက တကယ့်ကိုမှ မမေ့ရက်နိုင်စရာ။

အရင်ရေးတဲ့စာထဲမှာတုန်းက ကိုယ့်ဓာတ်ပုံပါ တဲ့ပုံကိုဖော်ပြလိုက်လျှင် ပန်းခင်းလေးရဲ့အလှ ပျက်သွားမှာစိုးရိမ်လို့ ကိုယ့်ပုံပါတဲ့ဓာတ်ပုံ ထည့်မပေးလိုက်ဖူး။ ခုတော့ ရှိတ်စပီးယားမြို့

လေးရဲ့အကြောင်းကို အတန်အသင့် သိ ပြီးဖြစ်လောက်ပြီမို့ အမှတ်တရ ရိုက်ယူ ခဲ့တဲ့ ကိုယ့်ဓာတ်ပုံကိုပါ ပူးတွဲကာ ဖော် ပြလိုက်တယ်။ အလှတွေကြားမှာ မလှမပ အရာ ရှိနေခြင်းကပင်လျှင် အလှလေး တွေ ပိုမိုလှပိုရန်အကြောင်း ဖြစ်စေနိုင် တယ်ရယ်လို့ ယုံကြည်မိတာလည်း ပါ တယ်ပေါ့။

အေပွန်မြစ်လေးအတွင်းက လှေလေးပေါ် မှာ၊ ရှိတ်စပီးယားရုပ်အလောင်း မြှုပ်နှံရာ တရိုက်နီတီဘုရားကျောင်းလေးအတွင်းနဲ့

အပြင်ဖက်မှာ၊ မစ္စတာဟားဗတ်အိမ်တည်ရှိရာ ဟိုက်လမ်းပေါ်မှာ၊ **Clock Tower** ဆိုတဲ့ နာရီမျှော်စင်ရှိရာလမ်း ပေါ်မှာ၊ နေရာအနှံ့နီးပါး၊ အမှတ်တရ ဓာတ်ပုံရိုက်ဖြစ်ခဲ့ပါတယ်။ ရှုပယ်လ်လမ်းပေါ်က ရှိတ်စပီးယား နောက်ဆုံး နေထိုင်သွားရာ **Nash's House** ဆိုတဲ့ နေရာသစ် အိမ်လေးအဝင်နဲ့ အိမ်နောက်က **Knott Garden** လေး လည်း မကျန်ပေါ့။ ပန်းခြံလေးထဲ ကိုယ်ရောက်သွားတာက နွေရာသီရဲ့ ညနေစောင်းချိန်။ နွေရာသီမို့ နွေပန်းတို့ပွင့် ချိန်။ ရာသီလိုက်ပြီး ဒီပန်းခင်းလေးက အရောင်ရော၊ ဒီဇိုင်းပါ ပြောင်းလဲနေတတ်တာတဲ့။ ခုပဲ အရောင်စုံနေလေတော့

ပြောင်းသွားမယ့်အရောင်ဆိုတာ ဘယ်လိုများဖြစ်မလဲလို့ တွေးမိခဲ့သေးတာ။ ရာသီတိုင်းမှာ တစ်မျိုးစီ လှနေမှာကို တော့ ယုံကြည်ပြီးသားပါ။

အဆိုကို ဖတ်ချင်သူအတွက် ခံစားမိခဲ့တာလေးကို မျှဝေလိုက်ချင်ပါသေးတယ်။ ဒါပေမယ့် မနာကျင်စေချင်ပါဘူး။

မှတ်မှတ်ရရ ရှိခဲ့တာတွေထဲမှာ ရှိတ်စပီးယားမွေးဖွားရာအိမ်ရှိတဲ့ ဟင်လီလမ်းပေါ် စိုက်ထူထားတဲ့ Fool Sculpture အမည်ရတဲ့ Jester အရုပ်လေးနဲ့ အမှတ်တရ ဓာတ်ပုံရိုက်ဖြစ်ခဲ့တာလည်း အပါအဝင်ပါ။ ဒီအရုပ်လေးကို အထူးမှတ်မိနေခဲ့တာက အရုပ်လေးရဲ့ အောက်ခြေခုံမှာ ရေးထိုးထားတဲ့ ရှိတ်စပီးယားရဲ့ အထင်ကရ စကားတစ်ခွန်းကြောင့်လေ။ ‘The fool doth think he is wise, but the wise man knows himself to be a fool.’ တဲ့။ ဒါကို ကိုယ်က ‘လူမိုက်ဟာ သူ့ကိုယ်သူ ပညာရှိလို့ ထင်တယ်၊ (ကိုယ့်ကိုယ်ကို မိုက်လို့မိုက်မှန်း မသိဘူး)။ ဒါပေမယ့် ပညာရှိကတော့ သူမိုက်တာကို သူသိတယ်’ လို့ ဘာသာပြန်ကြည့်တယ်။ ကိုယ့်ကိုယ်ကို မိုက်လို့မိုက်မှန်းသိလျှင် ပညာရှိလို့ဆိုလေတော့ မိုက်လို့မိုက်မှန်း မသိတဲ့သူကို လူမိုက် (အရူး) လို့ဆိုလေတာ အမှန်တရားပါပဲ။ ရှိတ်စပီးယားရဲ့ ဒီစကားလေး တွေ့ရတော့ သူ့ခေတ်သူ့အခါတုန်းကလည်း ရှိတ်စပီးယားမှာ လူမိုက်တွေနဲ့ အများကြီး ဆုံတွေ့ခဲ့လို့ ခုလိုပြောခဲ့တာဖြစ်မယ်လို့ ကိုယ်က တွေးမိခဲ့တယ်လေ။

မိုက်သူဟာ သူ့တစ်ကိုယ်တည်း မိုက်နေတာဆိုလျှင်ဖြင့် အကြောင်းမဟုတ်ဖူးပေါ့။ သူထိုက်နဲ့သူ့ကံ ရှိပစေဆိုပြီး ပေယျာလကံ လျစ်လျူရှုထားလို့ ဖြစ်နိုင်တယ်။ ခက်တာက ကံမကောင်း အကြောင်းမလှစွာ မိုက်သူတွေက ပညာရှင်တွေ လုပ်ရမည့်အလုပ် ဝင်လုပ်ကိုင်နေကြတော့ အရာရာမှာ ကမောက်ကမ ဖြစ်ကုန်တတ်တယ်လေ။ ဒီတော့လည်း ငြိမ်းချမ်းရမည့်နေရာတွေမှာ မငြိမ်းချမ်းနိုင်ကြရ။ လှပရမည့်နေရာတွေလည်း မလှပနိုင်ကြ။ မြစ်ရေတွေလည်း ခန်း၊ လမ်းတွေလည်းကြမ်း၊ ပန်းပွင့်တွေလည်း မလန်းနိုင်ကြတော့ဘူးပေါ့။

အဲဒီလိုမိုက်မဲသူတွေနဲ့ မကင်းနိုင်စွာ ဆက်ဆံနေကြရတဲ့သူတွေရဲ့ ဘဝတွေကလည်း ဘယ်မှာလာလို့ အေဗွန်မြစ်လေးထဲက မြစ်ရေအလျင်လို ငြိမ့်ငြိမ့်လေး စီးမျောနေနိုင်ပါတော့မလဲ။ Knott ပန်းခြံလေးထဲက ပန်းတွေလိုလည်း ဘယ်မှာလာပြီး ရောင်စုံဖြာလို့ လှပစွာ ဖူးပွင့်နိုင်ပါတော့မလဲ။ ဘဝလှသူတွေကို မြင်ရတိုင်း ဘဝ မလှကြသူတွေကို သတိရနေမိတတ်တာ။ ကောင်းတာတွေ တွေ့မိတိုင်း မကောင်းတာတွေကို မြင်ယောင်နေမိတတ်တာ။ သာယာတဲ့ နေရာတွေရောက်တိုင်း မသာယာဖြစ်ရတဲ့ နေရာမျိုးတွေကိုလည်း အောင့်မေ့မိတတ်တာ။ ဒါက စာနာတတ်သူများရဲ့ ရင်မှာ အလိုလိုသာ ဝင်လာတတ်တဲ့ အထင်ကရ နာကျင်ဖွယ် ဒဏ်ချက်တွေပဲလေ။ ရေစီးကြမ်းကြမ်း၊ အလှမဲ့မဲ့၊ ကြေကွဲဖွယ် ဘဝတွေအတွက် ကြင်နာမှုအပြည့်နဲ့ နာကျင်ခဲ့ရတဲ့အကြောင်းတွေကိုသာ ရေးပြရလျှင်ဖြင့် ကိုယ့်ဆောင်းပါးတိုင်းမှာ ဒဏ်ရာ အနာတရတွေနဲ့ အမြင်မလှ ဖြစ်နေတာချည်းကိုသာ တွေ့ကြရတော့မှာ။ ဒါဆို ဘယ်မှာ ကြည်နူးစရာဖြစ်နိုင်ပါတော့မလဲ။

ကိုယ်က လူသားတိုင်းရဲ့ ဘဝတိုင်းကို စိမ်းလဲ့ပြာရည် ကြည်လင်ကာ အေးမြနေတဲ့ အေဗွန်မြစ်ရေလေးလို ထာဝစဉ် အေးမြကြည်လင်လို့သာ နေစေချင်တာ။ ရောင်စုံဖြာဖူးပွင့်နေတဲ့ **Knott** ပန်းဥယျာဉ်ထဲက ပန်းလေးတွေလို အမြဲလှပ ရှုမဝမျိုးသာ ဖြစ်နေစေချင်တာ။ စိုးနှောင့်ဗျာပါ၊ ဒဏ်နာဆိုလျှင်ဖြင့် ရေလေးတစ်ပေါက် ကျရောက်စင်လို့ နာကျင်ရတဲ့ အဖြစ်လေးမျိုး၊ လိပ်ပြာငယ်တစ်ကောင် မဆင်မခြင် တောင်ပံခတ်လို့ ဟပ်တဲ့လေကြောင့် ထိခိုက်နာကျင်တာမျိုး လေးကိုပင်လျှင် (မင်းကို) မဖြစ်စေချင်ဘူးလေ။ ။